

„Felfedeztük egymást“ – A.KÓD, Jim – Dóka László Attila (1962-2008)

Látványosan lázadó, öltözködésében, viselkedésében, gondolkodásában nagy művész volt. Veleszületett őstehetség, zenében, rajzban, beszédben, festészetben. Melegszívű, nyitott életet élt, vidám egyéniség volt. Beszédében megmutatkozott életének felfogása a szép iránt, szürrealista képei színekben gazdagok. Álmaid képeiben ábrázolta, várakat, mesebeli alakokat örökített meg. A „Kentaur“ című képében gazdagon ábrázolja az úri kastély lépcsősorát és kedvelt motívumai közé tartoztak a kígyó tekervényes formái. Képein a színeket nem a valóságnak megfelelően használja hanem álomszerűen. Érzékenyégének szüntelenül tanújelét adta. Ösztönösen alkotó ember tevékenysége és a szabadon csapongó képzelet fel-fel burjánzó „vizuális költészete“ keresett magának szabad kifejezést.

Saját szavait idézve egy rádió interjúból:

*„Nem profi, de már nem vagyok amatőr. Stílusom avantgárd, melyet teljesen autodidakta módon sajátítottam el. A képzőművészet titkait el-
esve fejlődtem. Ezt a tehetséget 10-12 éves koromban fedeztem fel önmagamban, rajzolgattam, kavicsokkal zenéltem, játszottam a tárgyak hangjával az anyagok lehetséges változatait kutatva. Hirtelen bukkant fel, hogy festékekkel kezdtem dolgozni. Gondolataimat vetítem ki képeimben, ezek színes gondolatok, avantgárd felé tolódtam. Imádom az*

épületek ornamentikáját. Szeretem a bobócokat, melyek megnevetetik az embert, mert ma már nem nevetünk annyit - hisz nincsen min.

Vállalom önmagam, inkább pukkadjanak az emberek, ha elmennek mellettem, mintbogy szemlesütve baladjanak tovább. A gyűrűk – a barátaim, pár éves ismeretségek rejlenek mögöttük, bels gesztusok. Ha az ember egy jó embert lát szívesen megajándékozza.“

LEJEGYZTE:

HORPÁCSI EMÍLIA ÉS

HORPÁCSI MIKLÓSNÉ

DUNAKESZI, 2008-09-08

